

ЙОХАН ВОЛФГАНГ ГЪОТЕ ПОСВЕЩЕНИЕ

Превод от немски: Димитър Стоевски, —

chitanka.info

*Настъпи утрин — стъпките смутиха
съня спокоен, в който бях обвит,
и аз поех от хижата си тиха
по близък хълм, от ведрина опит.
Цветя отново радостно извиха
към мене своя лик с роса покрит,
сияен, млад и горд денят разсветна
и ширинето се разкри приветно.*

*Все по-нагоре крачех. От реката
на ивици раздипли се мъгла
и плъзнала отвред по планината
над мен разпери сивите крила;
не виждах вече долу красотата,
забули мрак далечните поля,
тук аз стоях сред облаци стълпени
самичък и на тъмнината пленник.*

*Внезапно ярък слънчев лъч проблесна,
мъглата почна бързо да искри,
под мен се свлече във клисури тесни,
над мен притисна хълми и гори.
Пръв исках слънцето да срещна с песни,
да видя здрача в огън да гори
и ето че не се забави края —
залян от блясък, аз се спрях замаян.*

*Открих очите заслепени скоро,
че сетих в мене порив да ечи,
но клепките боляха, моите взори
се плашеха от силните лъчи.
След миг съзряха в облаците горе
жена неземна моите очи —
не помнех образ толкова прекрасен;
тя спря и ме обгърна с поглед ясен.*

„Не знаеш ли коя съм? — ме попита
с глас, в който трепна вярност и любов. —
Спомни си в колко твои рани скрити
аз влях балсам, живот разбудих нов!
Познаваш ме, душата упорита
намери в мен всевечния покров,
дете бе ти, чух воплите сърдечни,
позвали ме от светове далечни.“

„Да — викнах, паднал ничком на земята, —
тъй дълго аз те чувствувах до мен,
плътта ми ти смиряваше, когато
от страст безумна бивах за пленен;
челото ми с крила от небесата
докосваше ти всеки зноен ден,
с благата земни щедро надари ме
и радости ми даде неброими.

Не те наричам с име и не маля,
че своя всички мислят те в света;
пред тебе всеки поглед се разгаря,
но гасне бързо в твойта яснота.
Безцелно скитах някога с другари,
сега, познал те, дияр самота —
от радостта си сам да се опия,
за себе си лика ти скъп да скрия.“

„Постъпих мъдро, че трохи раздавах —
отвърна тя с усмивка лека. — Виж,
детинския си ум едвам оставил,
едва в измами груби не грешиш,
ти бързо своя мъжки дълг забрави
и гордо като свръхчовек вървиш.
Нима от другите си по-различен?
Познай се, в сговор, в мир живеи със всички!“

„Прости! — извиках. — За какво очите
ми даде бог? Аз гонех друга цел.
Съзнавах колко щедро ме дари ти
и чувствувах в кръвта си порив смел:
богатствата, дълбоко в мен зарити,
за ближните да трупам без предел.
Защо намерих пътя към зората,
по него щом не водя своите братя?“

Видението горестно отпрати
към мене взор — взор, който не вини —
и в него плах прочетох аз тогава
делата си — злини и добрини...
Усмихна се — разбрах, че ми прощава,
духа ми нова радост осени:
към нея можех вече да пристъпя
с доверие във близостта ѝ скъпа.

Видях ръка тя леко да простира
към облаците димни с кротка власт,
те в своя бяг започнаха да спират,
изчезна и мъглата тук край нас.
Сега отново долини съзирах,
лазура светъл гледах във захлас,
а бял воал държеше тя в ръката,
в безбройни гънки ѝ обвил снагата.

„Познавам те със твоите заблуди,
но и с доброто, в тебе що гори
(словата ѝ във мене ще пребъдат) —
вземи това, за теб го дълго крих!
Честит, комуто тоя дар присъдя,
душата си тревожна щом смири:
от лъх и зрак на утрин възсияла
сви Правдата на Песента воала.

Когато ти и твоите другари

*сведете в зноя пламнало чело,
развей го и във душната омара
над вас ще спусне хладна нощ крило.
Ще секне всяка скръб и вопъл жарък,
ще стане гробът облачно легло,
ще стихне мигом всяка тръпка страстна,
денят ще грей, ноцта ще бъде ясна!“*

*Елате, о приятели, при мене,
когато ви животът угнети,
тук пътя ви ръка благословена
с цветя и плодове ще позлати!
Грядущето да чакаме сплотени
и дните ни печал да не смути —
за нас когато внуци затъгват,
в тях нашата любов да възликува.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.